

Հովհ. ԹՈՒՄԱՆՅԱՆ

ԱՆՔԱԽՈՐ

ՈՍԿԱՆԵՆԵՐ

ՀԱՅԴԵՏՐԱՏ

891.99-93

p- 89

ԱՅՏՈՒԳԼՍԻ Է 1981 թ.

[illegible]

4.09-93 | 1750
0-89 | 1000

P-89			
U.S. Air Force			2P.
Wingman			
Wingman			

Удобрения 2р.

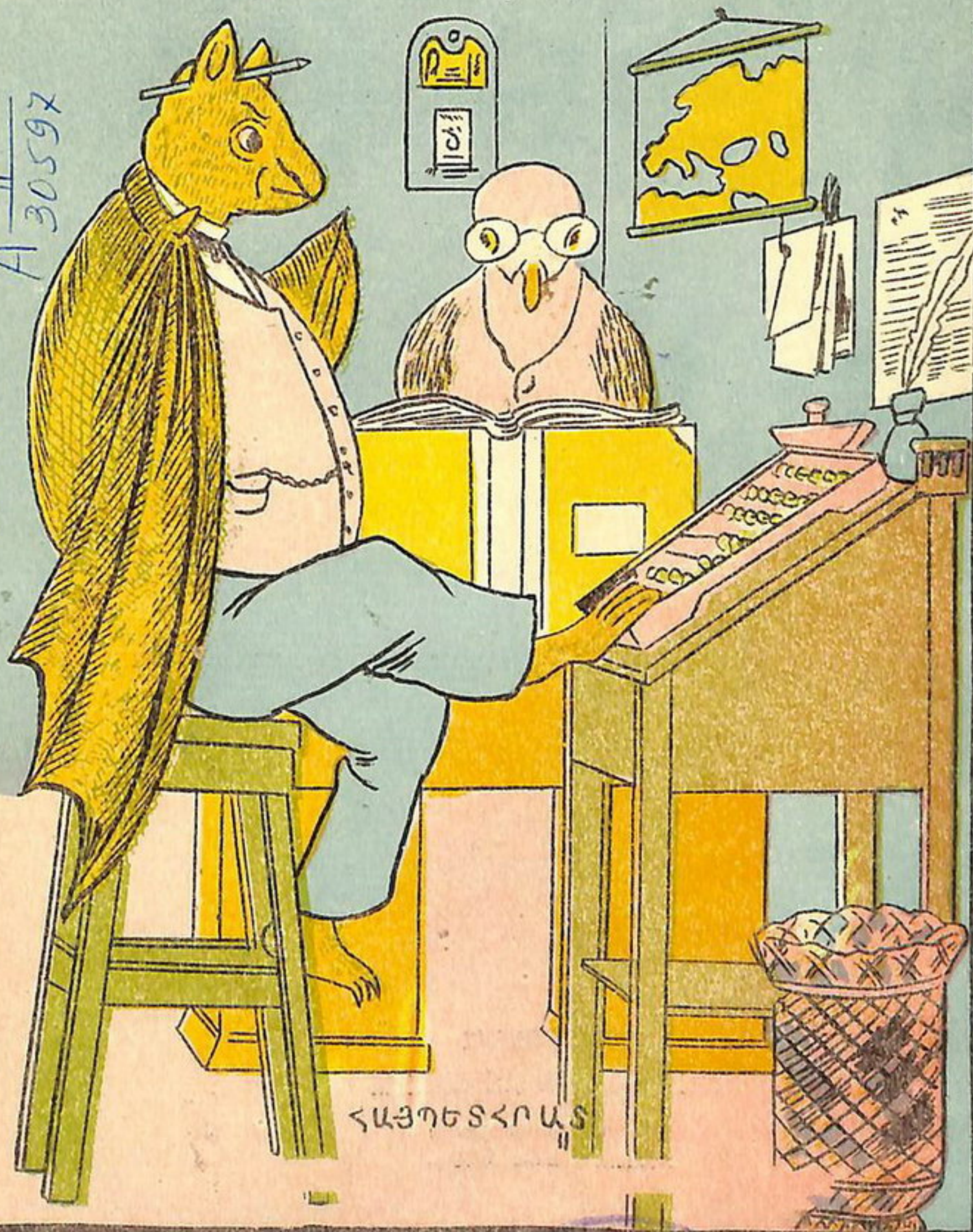
Wasser	

ՀՈՎՀ. ԹՈՒՄԱՆՅԱՆ

Ներսիս
վանքաւարներ

A II
30592

14-533

ՀԱՅԴԵՏԿՐԱՏ

Նկարներ Գ. ԵՐԻՅԱՆԻ

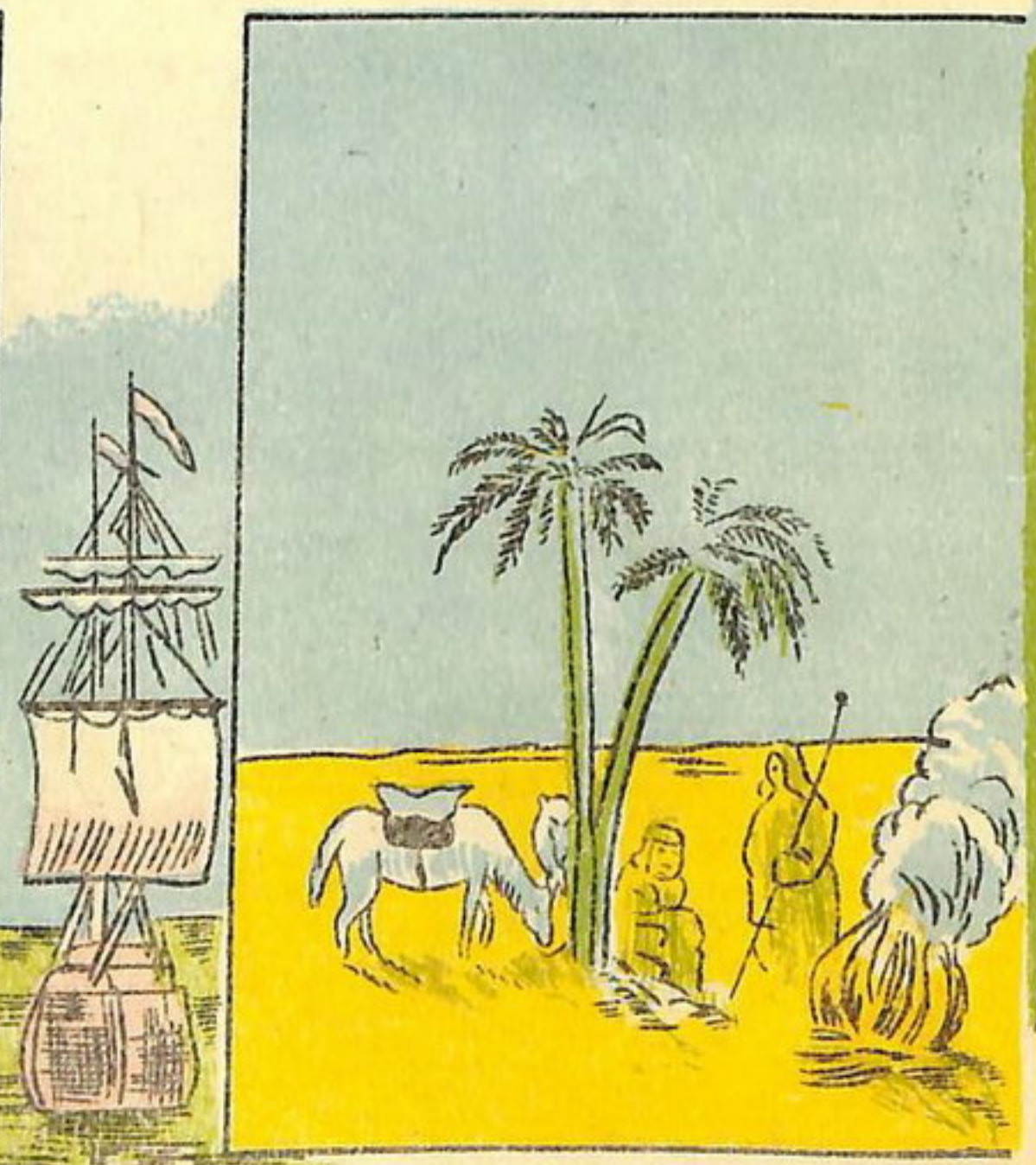
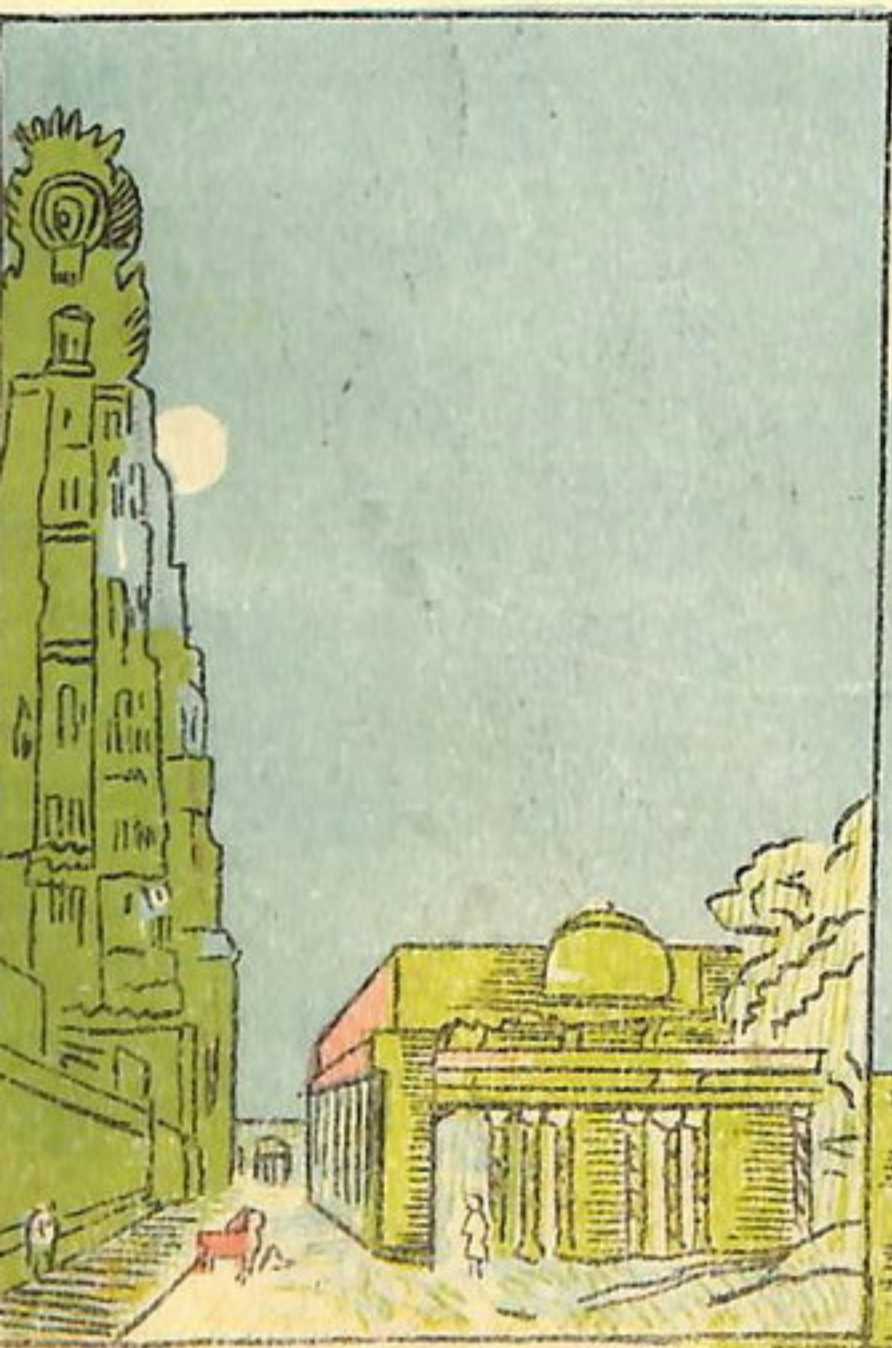
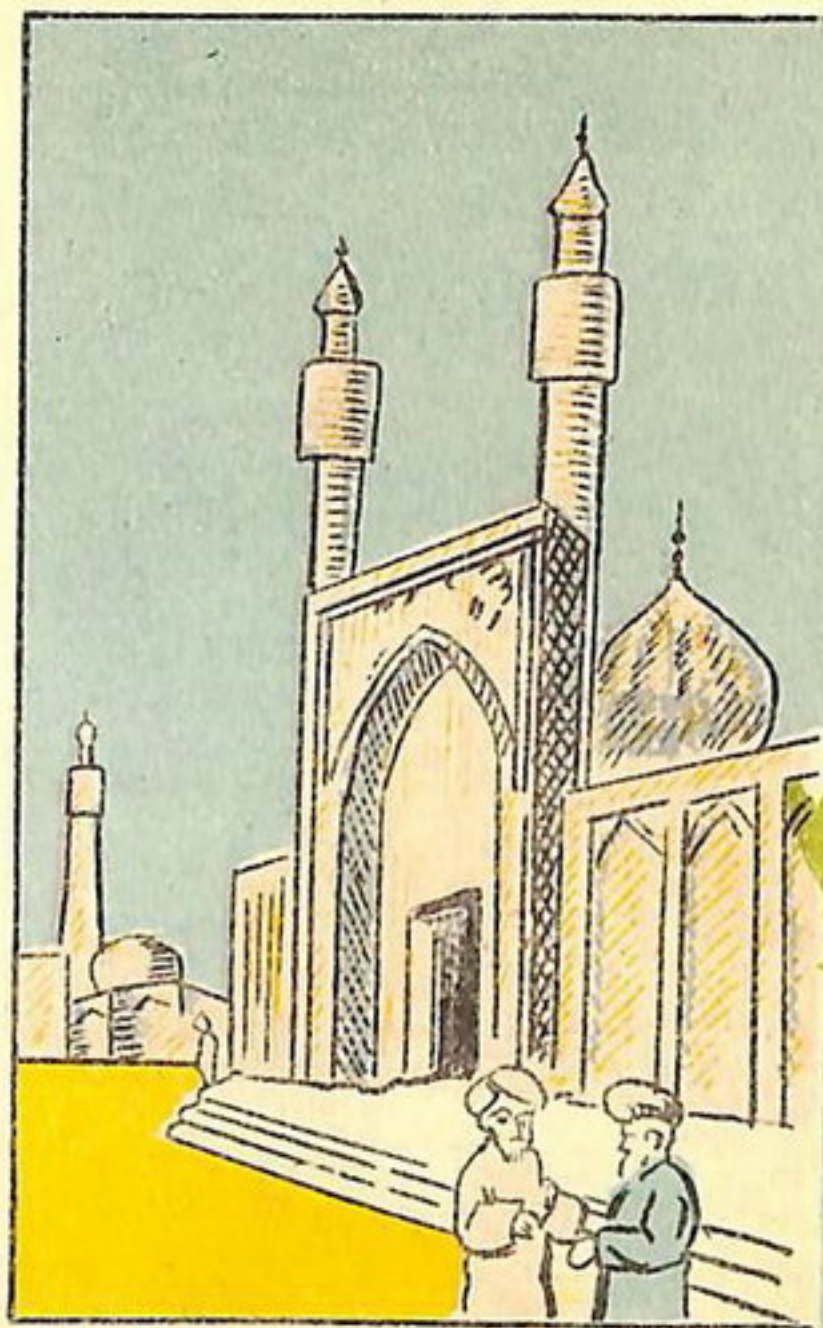
ՕՎ, ԿՈՄԱՆԻՍՏ
ՈՒՆԱԿԱՆ ԿՈՄՍՈՒՅՆ

(Ու արմանսկոմ յազկե)
Արմգիզ, Երևան, 1949 Դ.

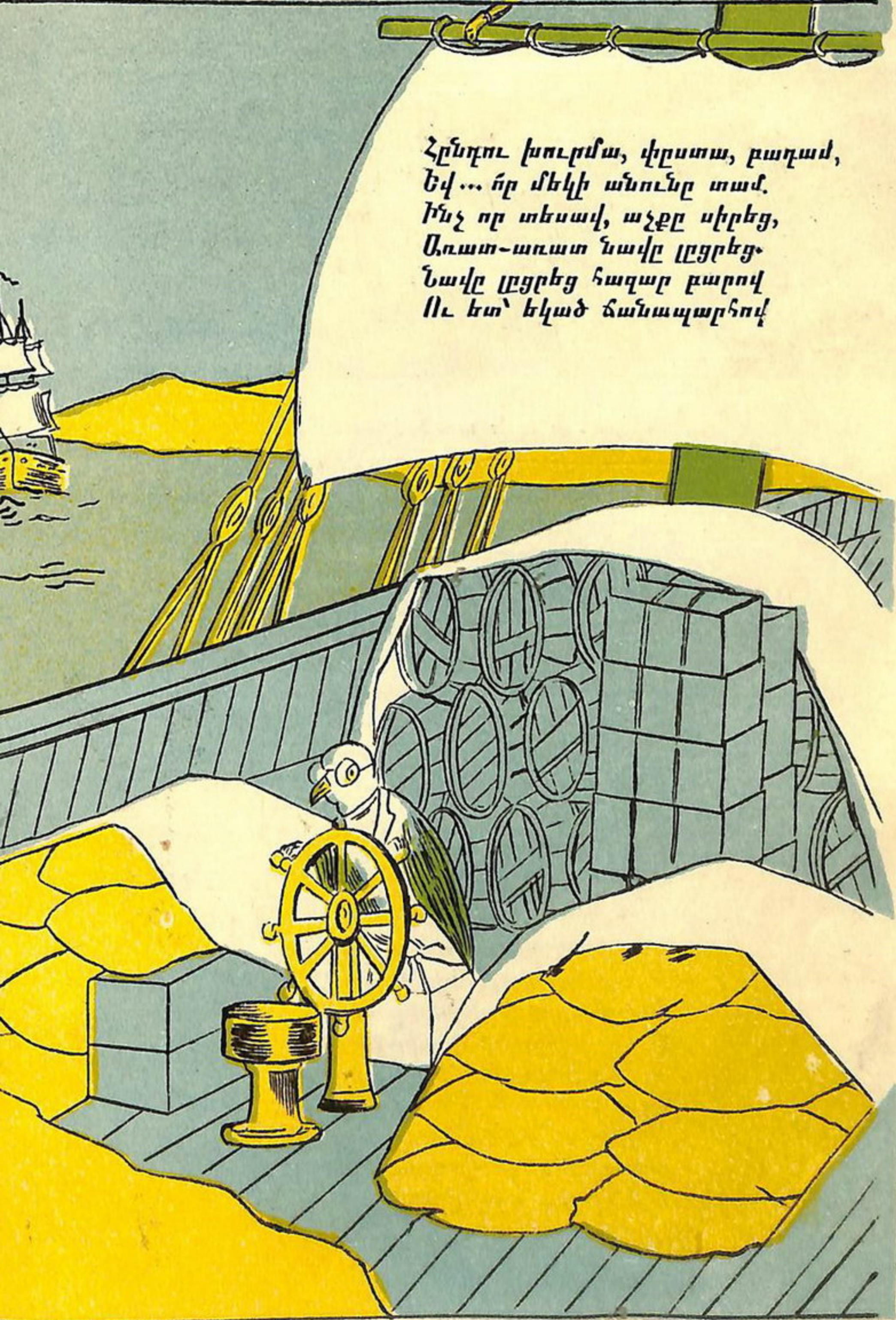
Մի օր Ջրղջիկն ու Ճայն եկան
 Թե՛ եկ դառնանք վաճառական:
 Ասին ու խելք խելքի տրվին,
 Հավան կացան, պայման դրին.
 Բայց՝ արի տես... որ փող չունեն:
 Շատ միտք արին, թե ինչ անեն.
 Վերջը եկան Փրշի մոտը,
 Ընկան նրրա ձեռն ու ոտը,
 Ու մուրհակով,
 Շահով, կարգով,

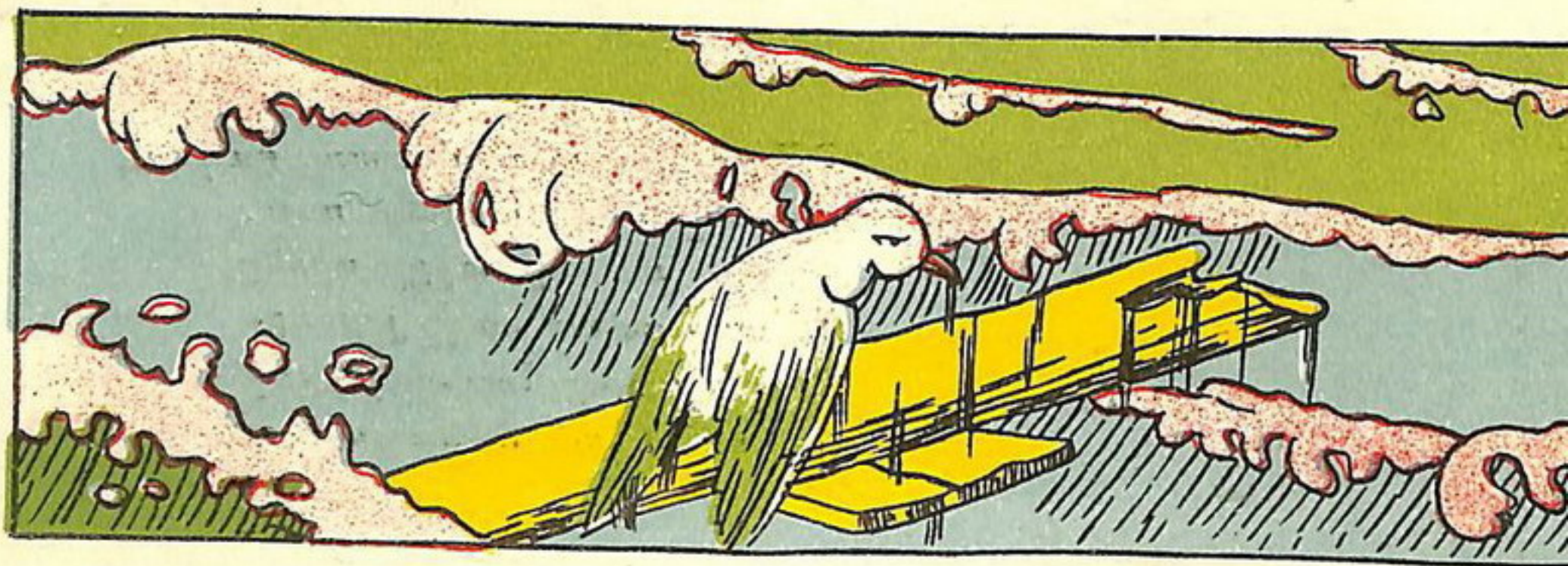

Փող վեր առան բավականին,
 Ինչքան պետք էր իրենց բանին:
 Չիղջը մընաց, տընպահ դառավ,
 Ճայր բոլոր փողերն առավ,
 Առավ, նստեց նավի միջին,
 Հասավ Մըսըր, Չինուամաչին,
 Փարս, Հընդըստան,
 Արարըստան ...
 Է՛լ թանկագին քիրմանի շալ,
 Է՛լ մարգարիտ, զըմրուխտ ու լալ,

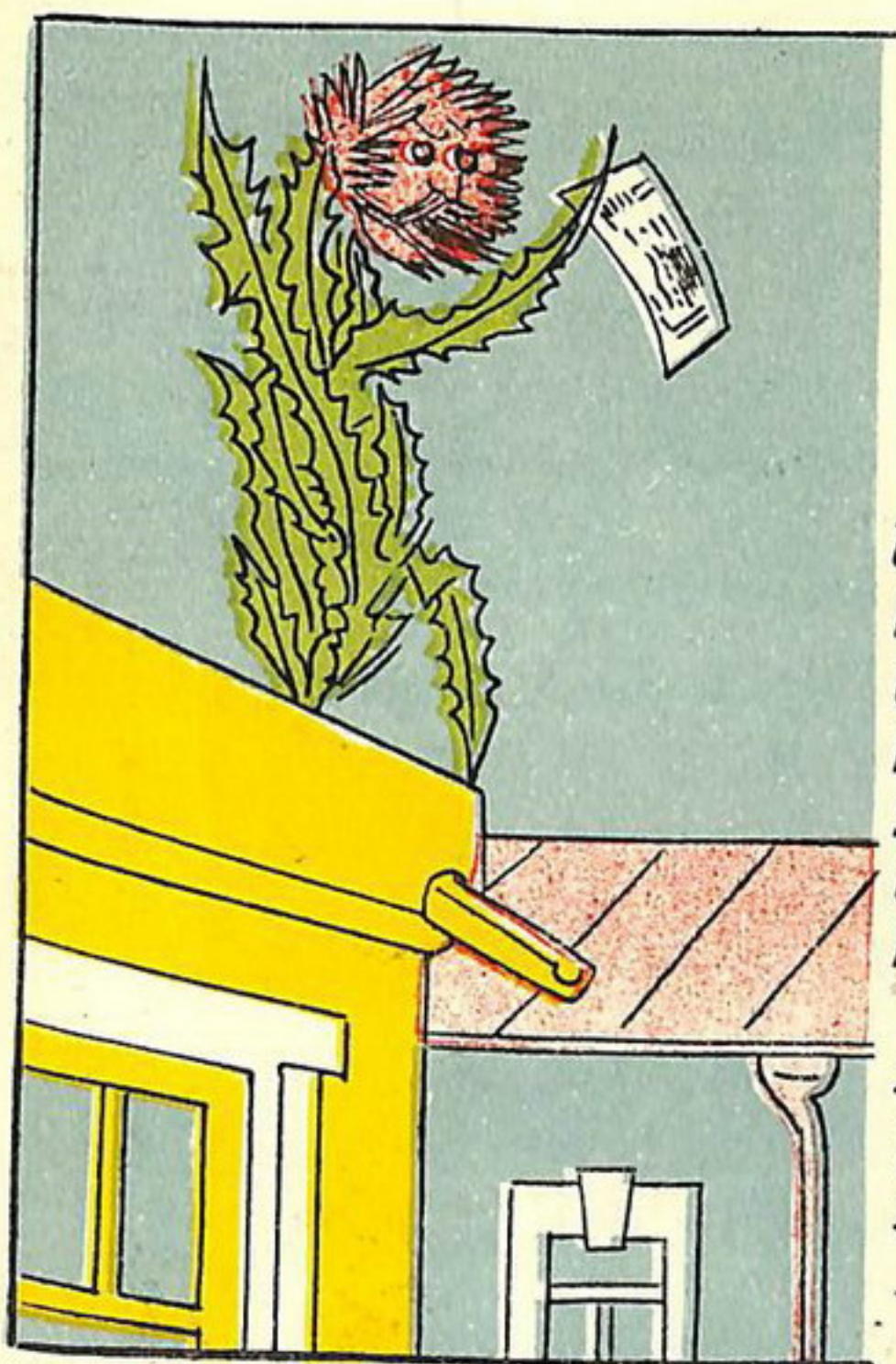

Հընդու խուրմա, փրստա, բաղամ,
Եվ... որ մեկի անունը տամ.
Ինչ որ տեսավ, աչքը սիրեց,
Առատ-առատ նավը լրցրեց.
Նավը լրցրեց հազար բարով
Ու ետ՝ եկած ճանապարհով

Ուրախ-ուրախ տուն էր գալի:
 Ճամփին ծովում սարսափելի
 Ալեկոծում, մըրրիկ ելավ,
 Զարկեց, տարավ ապրանք ու նավ:
 Միայն սովաքյար ճայր էնօր
 Ազատվեցավ մերկ ու տկուր:
 Ազատվեցավ - փառք իր ասծուն,
 Բայց ինչ սըրտով խեղճը դա տուն.
 Գն - ինչ ասի պարտքատերին,
 Ո՞նց երևա իր ընկերին...
 Ընկերն էնտեղ՝ դուռը կըտրած,
 Աչքը ճամփին, վիզը ծըռած,
 Համրում է օրն օրի վըրա,
 Թե՛ մեր ճայր երբ պիտի դա...
 Երկար նայեց,
 Ճամփեն պահեց,
 Շատ լավ ու վատ երազ տեսավ,
 Մինչև պարտքի օրը հասավ,
 Ու՛ մուրհակի թուղթը ձեռին,
 Փուշը տընկվեց կրտեր ծերին.
 — Է՛յ բարեկամ, ինչ բանի եք.
 Էլ չեք ասում, թե պարտք ունեք...
 Գործ բըռնեցիք, հորըս օղորմի.
 Ետ տըվեք դե փողըս հիմի:
 Թուղթ եք տըվել՝ վախտ իմացեք,

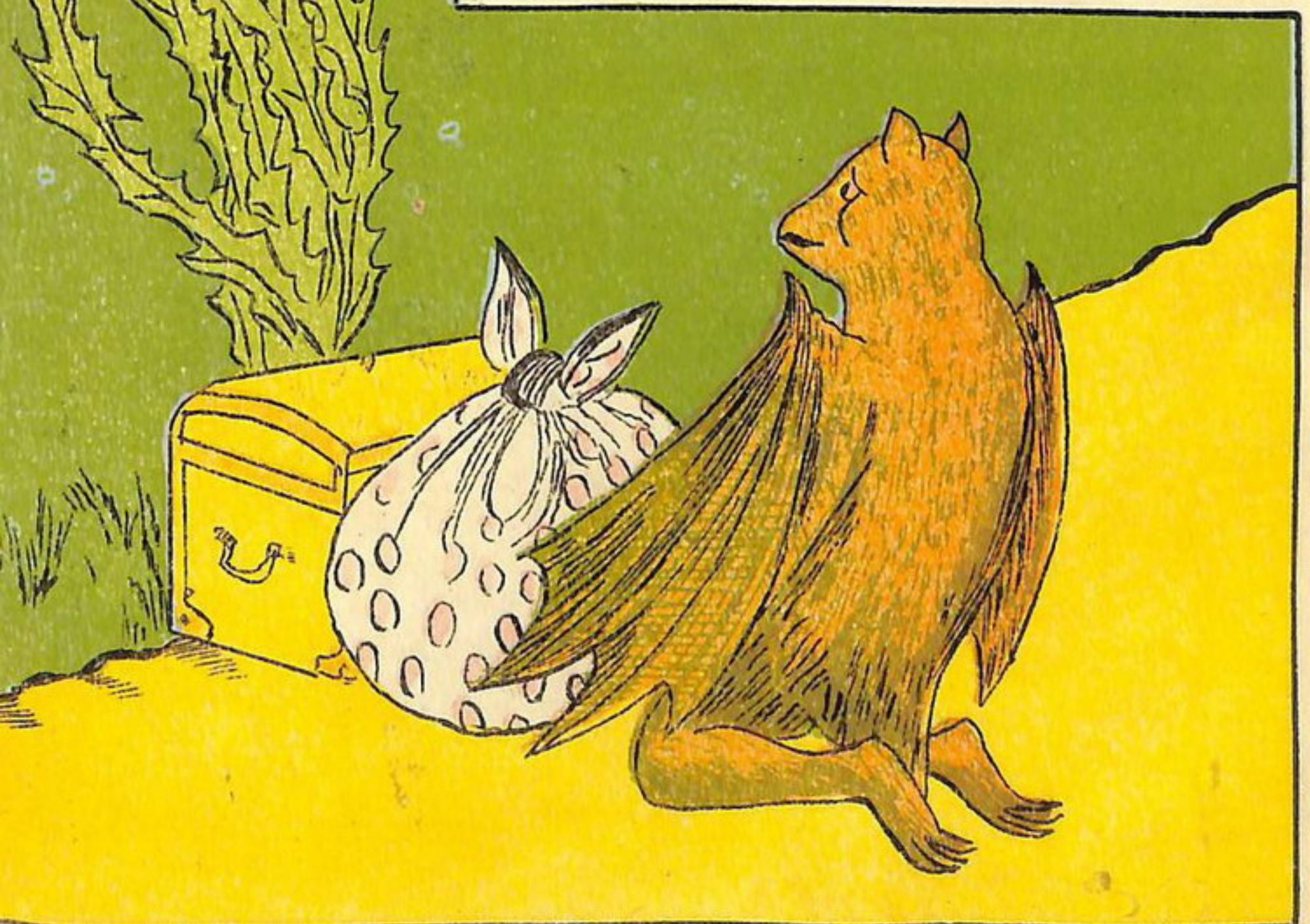
Ամոթ, արուռ, ահ ունեցեք...
 Թալան հո չի՞... մեղք եմ ես էլ...
 Ախպեր, էսպես բան եք տեսել.
 Ոսկի տա մարդ իրեն ձեռով,
 Ձրկարենա առնի դռնով...
 Սրանից հետո դե արի դու
 Ու ձեռ մեկնի աղքատ մարդու...
 Գողգոթում էր ողջ թառակում,
 Հայհոյում էր, խայտառակում.
 Ամեն մարդ էլ, ով որ լրսում,
 Հենց մի բերան էն էր ասում.
 — Ա՛յ ամոթ ձեզ, Ձրղձիկ ու ճայ,

Ի՞նչ ենք լրսում.— վայ, վայ, վայ, վայ.
 Անուաներդ վաճառական
 Ու էս տեսակ խայտառակ բան...
 Վայ, վայ, վայ, վայ,
 Ձրղձիկ ու ճայ...
 Ձրղձիկն էսպես միշտ լրսելիս
 Միրար բերնով դուրս էր գալիս:
 Բարկանում էր իրեն մրտքում,
 Անիծում էր, չըքում, թըքում.
 — Ա՛յ քու տունը քանդվի, ա՛ ճայ,
 Ա՛յ դու դառնաս գրբողի վայ,
 Էս ի՞նչ բան էր, որ դու արիր,
 Գրլուխս էս ի՞նչ փորձանք բերիր...
 Ու խընդրում էր ամեն անգամ.
 — Մի՛ նեղանա, Փուշ բարեկամ,

Շատ ես կացել,
 Կաց մի քիչ էլ.
 Թուղթ ստացա երեկ Ճայից,
 Թե դուրս եկա Արաբիայից.
 Որտեղ որ է՝ շուտով կըգա,
 Դեռ մի բան էլ ավել կըտա...
 — Ես չեմ ուզում ավելն, ախպեր,
 Կանխիկ համրած իմ փողը բեր.
 Շահ եք դրել,
 Վախտ եք դրել.
 Ինչ գրած ա, էն եմ ասում,
 Ձեզնից ավել բան չեմ ուզում:
 — Ձե՛, ադա Փուշ,
 Թե վաղ, թե ուշ,
 Փողն իր կարգին, շահն իր կարգին,
 Իսկ պատիվը... ես իմ հոգին...
 Ես հույս ունեմ, ասենք պարտք ենք...
 Բայց չե՛ ախար, մենք էլ մարդ ենք...
 Ձե՛, քու արածն ով մոռանա,
 Իր աստվածն էլ նա կուրանա...
 Խեղճը էսպես լեզու ածավ,
 Շատ հույս տրվավ, շատ խոստացավ,
 Շատ սուտ ասավ պարտքատերին,
 Շատ ըսպասեց իր ընկերին.
 Բայց ընկերը չըկա, չըկա:
 — Էս ի՞նչ ցավ էր, աստված վրկա.
 Ի՞նչ իմ բանն էր՝ մըտա մեջը,
 Որ խայտառակ լինեմ վերջը...

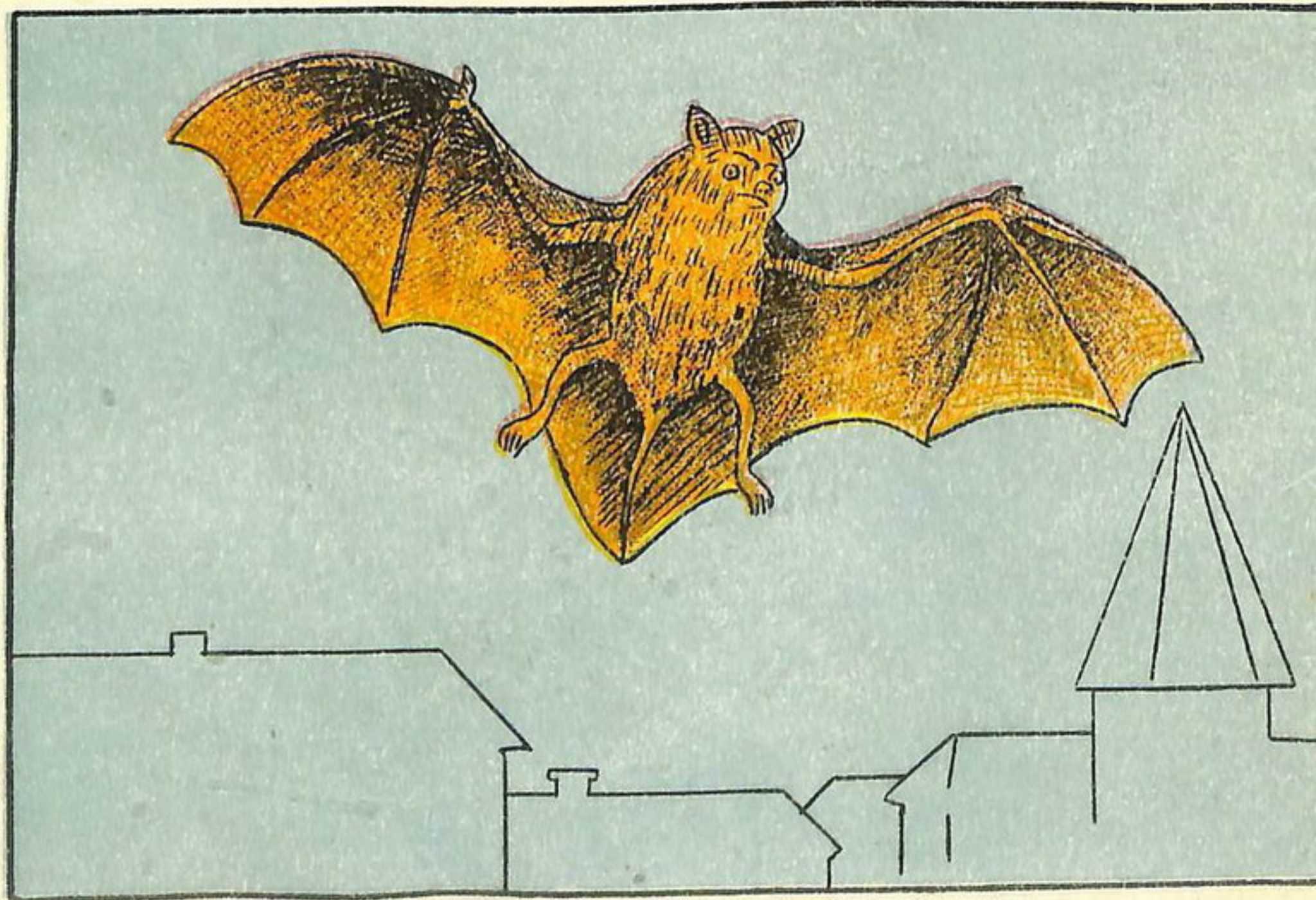

Խնչպես պրծնեմ էս կրրակից,
 էս ահագին պարտքի տակից.
 Ել ի՞նչ ասեմ,
 Ո՞նց ըստասեմ.
 Նա երբ կրգա, ի՞նչ իմանամ,
 Ո՞ր ջուրն ընկնեմ... ո՞ւմ մոտ գընամ...
 Շատ միտք արավ,
 Դեռ դեն թռավ,
 Ինչ որ ուներ տանը, հագին,
 Ողջ հավաքեց, տըվավ պարտքին,

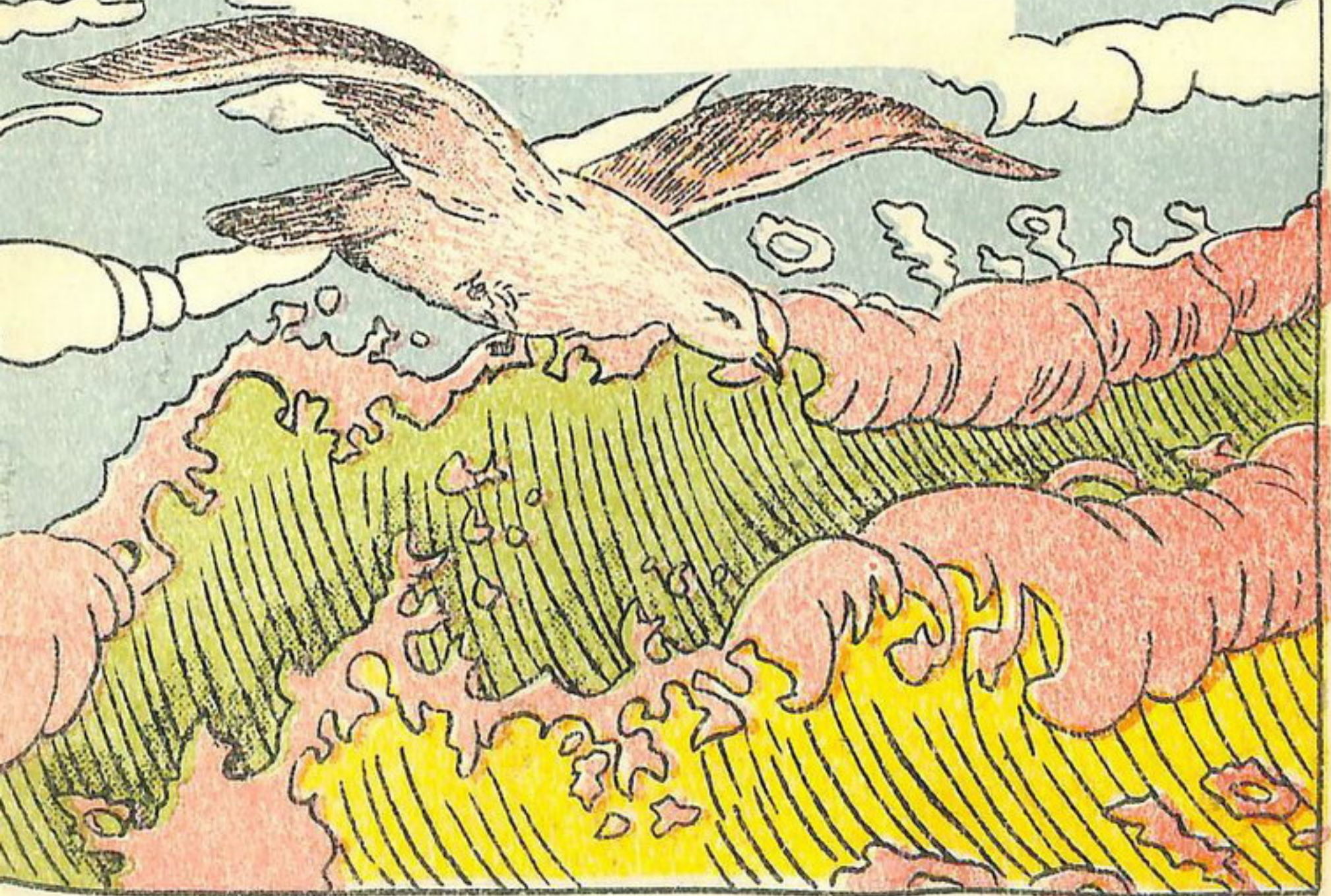

Յիւմ մերկացաւ,
 էլ չըպրծաւ:
 Վերջը տեսաւ, որ ճար չեղաւ,
 Թներ առաւ, ինքն էլ փախաւ,
 Փախաւ, կորաւ, որ էլ էնպէս
 Դատարկ, սրնանկ ու սներես,
 Ոչ պատահի պարտքատերին,
 Ոչ երևա լույս աշխարհին:

Այնուհետեւ, իր նամուսից,
 Չըղջիկը՝ մերկ, փախած լուսից,

Ցերեկները դես դեն թաքչում,
Գիշերն է միշտ մըթնում թրուչում,
Որ չերևա իր թայ-թուշին,
Ոչ պարտքատեր աղա-Փուշին:
Ճայն էլ ծովում,
Ճըչում, ծըվում,
Զուրն է մըտնում,
Դուրս է պըրծնում,
Թևին տալիս,
Ման է դալիս,

Թե մի գուցե բախտը բանի,
 Կորուստն էլ եղ ջրից հանի:
 Իսկ Փուշն արդեն հույսը հատած,
 Ճանկ ու ատամ սուր պատրաստած,
 Կողքովն ով որ անց է կենում՝
 Քաշում է փեշն ու հարցընում,
 Թե չե՞ն տեսել մեկն ու մեկին,
 Էն լիրբ ճային կամ Ջրղճիկին.
 Ու էն օրից մինչև օրս էլ
 Մեկը մեկին դեռ չեն տեսել:

A 3009x
 11

ԳԻՏՈՒԹՅՈՒՆ ՆԵՐ

Խմբագիր Ն. ԹՈՒՄԱՆՅԱՆ
Տեխն. խմբագիր՝ Ի. ՎԱՐԴԱՆՅԱՆ
Գոհեցուլ սրբագրիչ՝ Հ. ԴՈՒՆՅԱՆՅԱՆ

ՎՃ 00936: Պատվեր 920: Տիրած 10000: Տպագրական 1
Հանձնված է արտադրության 26/IV 1948 թ.
Ստորագրված է տպագրության 10/III 1949 թ.

Հայկ. ՍՍՌ Մինիստրների Սովետին կից Պոլիգրաֆ և Հրատ.
I տպարան, Երևան, Լենինի փ. № 65, 1949 թ.:

ԳԱԱ Հիմնարար Գիտ. Գրադ.

220030597

[204]

ԳԻՆԸ 2 Ռ.

300

A $\frac{\text{II}}{30597}$

